

Köves József

Utolsó olvasó

Először a kisebb könyvtárak zártak be.

A nagy áruházak – az úgynevezett hipermarketek – könyvosztályai szinte egyazon időben szüntek meg létezni, helyükre a legtöbbször ajándék mütyűrök, tréfás feliratú táblák, bohókás képes levelezőlapok kerültek, sok helyen egyszerűen kibővítették a zöldségosztályokat. Másutt mindenféle elektronikus csodák, rádiók, tévék, tabletek, telefonok, apró lejátszó készülékek ajánlkoztak a könyvespolcokon vagy az azokból átalakított tárlókon.

Nem sokkal később – ugyancsak egy időben, mégpedig egy igen esős novemberi hétfő délutánon – befejezte működését valamennyi könyváruház és nagyobb könyvesbolt. Nem csak a fővárosban, hanem vidéken is.

Másnap a kisebb könyvboltocskák is lehúzták a rolót, és ugyanakkor a könyvtárak is elkezdték leszedni a kínálatukat a polcokról. A katalóguscédulákat is lecsomagolták, hatalmas szekrényekbe zárták, és mindegyik szekrényre ráírták: MŰEMLÉK A 21. SZÁZADBÓL.

A metrókon, buszokon faarcú nők, férfiak néztek üres tekintettel maguk elé. Még újság se volt náluk, nemhogy könyv. A mozgó közlekedési eszközök utastere olyan volt, mint valami panoptikum. Ültek a viaszarcú emberek, s fáradt szemük a semmibe meredt. Fagyos csönd lett a világ.

Valahol a pesti oldalon, a külváros szegényes mellékutcájában egy kopott, szürke dzsekis férfi kotorászott az utcai szemégyűjtőkben, kukákban. Már szürkült – de itt már korábban is szürke volt minden. Mintha mindig esteledne a novemberi ködben.

Bal kezével könyékig nyúlt bele a narancsszínű szemétkosárba. Valamit kihúzott, megnézte, aztán visszarakta. Újra kotorászott, kiemelt egy zacskót egy darabka száraz serclivel.

Kibontotta, megnézte a kenyér állagát, és beletette madzagfogantyús nagy szatyrába, melyen már megkopott az áruházlánc felirata.

Odébb lépett, kiemelt a kukából egy üveget, megnézte, vajon visszaváltható-e, aztán visszarakta.

Most mélyebbre nyúlt. Egy szakadt papírcsomó került a kezébe. Könyv, vagy talán egy könyv fele. A hajléktalan kiemelte, megpróbálta szétnyitni az összeragadt lapokat. A címoldalon (mert a fedele hiányzott a könyvnek) a szerző neve nem volt olvasható, de a cím igen. **AZ UTOLSÓ OLVASÓ.**

A szürke dzsekis elmosolyodott, az öröm fényesre síkálta a szemét. Odébb vonult, ahol egy zárt kapu szögletében a vacca volt. Szakadt plédok, zsákok. A ház falán felvillant egy halvány lámpa fénye. Leheveredett, magára húzta a rongyos takarókat, és olvasni kezdett.

***